

DR. FR. KOS:

ROKOPIS SIMONA JENKA.

(DALJE.)

Vila Zlatinka.(Ajdovska deklica.)¹⁾

(Str. 46, 47.)

Vila Zlatinka na gojzdu prepeva,
Od jutra, da ugasne luč belega dneva,
Na svilenih rjuhah cekine prešteva.

Zagleda na gori pastir jo na paši,
Močno se neznane podobe ustraši;
Al' ona mu reče: „Nikar se ne plaši!

Nič hudega jaz ti ne bodem storila,
Le eno dobroto bi te poprosila,
Gotov' ti ostala ne bo brez plačila.

Glej žarki mi solčni pripekajo lice;
Prinesi mi z verčem prehladne vodice,
Ki teče spod skale tik goste gorice.“

Mladeneč je storil, kar ona mu reče,
Verč vzame, po gori navdoli jo steče,
Do tjekaj, kjer voda iz zemlje priteče.

Ko lice si v hladni je vodi oprala,
Ga ajdovska deklica tak je prašala:
„I kaj za plačilo nek bodem ti dala?“

„Če, kar bi te prosil, mi bodeš storila,
Naredi, da (dosti mi bode plačila)
Ne bova se z materjo nikdar ločila.“

Da prošnja spolnila se bo, mu obljubi.
Podati domu se trenutka ne gubi
Povedat veselje to materi ljubi.

„Povedat' vam, mati, 'mam čuda neznane!“
Tak kliče i v hišico z radostjo plane:
Pa mati na postelji nič se ne gane.

Ko materne vidi on lica že blede,
Serce nezrekljiva mu žalost zasede,
I več mu iz ust ni nobene besede.

Čez postljo so bledega našli ležati,
I materne v svojih ročicah deržati;
Mertva sta oba bila, on in ino mati.

I v zemljo globoko so jamo skopali,
I skupej so mater i sina v njo djali,
Tam skupej ostanki so njujni ležali.

¹⁾ Prvotni naslov tej pesmi je bil „Ajdovska deklica“. Pozneje je pesnik ta naslov prečrtal ter zapisal nad njim „Vila Zlatinka“.

O vila Zlatinka, kar si obljubila,
Natanko, preveč si natanko spolnila:
Pokriva obadva le ena gomila.

15. avgusta 1854.

Löb Baruh.

(Str. 113—115.)

Na Dunaji, v cesarskim mesti
Gospode žlahtne zbor sedi,
Vsak 'z družih krajev je Evrope,
Vsak družga roda i kervi.

I ko sede krog dolge mize
I ko jim teče vinca slast,
Se bratov eden s čašo dvigne:
Izpij ga vsak na doma čast!

I dvigne vsak se s čašo v desni
Izprazni kupico do dna,
Le eden je, ki se ne gane,
Ki sterma zre pred se na tla.

„Prijatelj k nam se v društvo siliš,
Pa se ne ganeš, le molčiš,
Ko se ime nar slajši sliši;
Nesvet ti zbor saboj gerdiš!“

Kri Izraelcu v lice sili,
Trepet po udih mu zleti:
Se strastno dvigne, čašo zgrabi,
Očes solznih tak govori:

Moj narod nima domovine
Nemirno klati se okrog,
Al' rodil je mož slavevrednih —
Le-te naj živi večni Bog!

15. februarja 1855.

Součenci.

(Str. 123—125.)

Bril.

Bril je bodeč;
Kar bi skor rekel,
Koj bi se spekel,
Koj bo preveč.

Merhar.

Če bo na sodni dan
Natanko Bogu pravil
Kol'kokrat se je zaljubil